

## **Uitspraak Commissie van Beroep KNZB**

Beroepszaak: BER 26-001

De beklaagde is in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 48588 op de klacht van de aanklager van de KNZB:

Datum uitspraak: 23 januari 2026  
Wedstrijd: VZC H1 – SGHA H1, gespeeld op 17 januari 2026  
Overweging: onbeheerst / onbesuisd / ongecontroleerd of ruw spel met risico de tegenstander te verwonden (wangedrag art. L9.1).  
Uitspraak: ontzegging van 3 wedstrijden onvoorwaardelijk het recht deel te nemen aan alle bindende wedstrijden, waarvoor hij als vaste speler is of wordt opgegeven.

### **Procesverloop**

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van beklaagde behandeld op 9 februari 2026. De Commissie van Beroep is in deze zaak als volgt samengesteld: mr. J. Anema, voorzitter, mr. F.L. van der Ham, fungerend secretaris en mr. T. Koenders, lid.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de op de zaak betrekking hebbende processtukken, waaronder het beroepschrift van beklaagde en de aanvullende verklaringen van de scheidsrechters. Ter zitting zijn verschenen de beklaagde en aanklager.
3. Op 20 januari 2026 heeft de aanklager een schikkingsvoorstel gedaan aan beklaagde, inhoudende een schorsing van 3 wedstrijden onvoorwaardelijk wegens onbeheerst spel. Beklaagde heeft dit voorstel niet geaccepteerd. De zaak is daarop behandeld door de Tuchtcommissie, die op 23 januari 2026 uitspraak heeft gedaan, waarbij een schorsing is opgelegd van 3 wedstrijden onvoorwaardelijk. Tegen die uitspraak heeft de beklaagde tijdig beroep ingesteld.

### **Verklaringen scheidsrechter en beklaagde**

4. In zijn tuchtrapport stelt scheidsrechter G. dat speler wit 5 met de bal vrij doordraaide ten opzichte van verdediger blauw 2 (beklaagde), waardoor hij oog in oog met de keeper kwam te liggen. Beklaagde trok vervolgens wit 5 terug, waardoor de doelpoging werd vrijdeld. Het resultaat hiervan was een strafworp in het voordeel van wit. Na het geven van de strafworp maakte beklaagde volgens de scheidsrechter een zwaardere, grove overtreding door wit 5 onbesuisd en wild onder te duwen via het hoofd en de nek. Hiervoor ontving beklaagde aanvullend een UMV.
5. In zijn verweerschrift ontkent beklaagde dat hij zijn tegenstander bij hoofd of nek heeft vastgepakt. Hij stelt dat hij, nadat zijn tegenstander hem had gedraaid, de schouders van zijn tegenstander pakte om bewust een strafworp te forceren en geen vrije schotkans weg te geven. Volgens beklaagde vond de gehele actie plaats in één beweging en liet hij de speler los op het moment dat er gefloten werd voor de strafworp. Beklaagde heeft aan zijn verweerschrift een verklaring van zijn tegenstander toegevoegd, speler wit 5. Die speler heeft (o.m.) aangegeven dat er geen verdere overtredingen of contactmomenten hebben plaatsgevonden en dat er geen sprake was van wild of onbesuisd gedrag. Hij herkent zich niet in de beschrijving dat hij via hoofd en nek zou zijn ondergeduwd.
6. In zijn beroepschrift geeft de beklaagde aan dat hij vindt dat de door hem aangeleverde bewijzen, zoals videobeelden en de verklaring van zijn tegenstander, onvoldoende zijn meegewogen in de uitspraak van de Tuchtcommissie.
7. In zijn aanvullende verklaring geeft scheidsrechter G. aan dat na afloop van de wedstrijd zowel beklaagde als speler wit 5 naar hem toe kwamen. Speler wit 5 gaf aan dat hij het idee had dat de overtreding meeviel. Beklaagde stelde dat de overtreding waarvoor hij rood ontving op hetzelfde moment plaatsvond als de gegeven strafworp. Scheidsrechter G. benadrukt dat dit niet het geval was en dat het een verzwaring van

de eerdere overtreding betrof. Hij stelt dat de overtreding op zichzelf al meer dan voldoende was om alleen de rode kaart/UMV te geven, nog losstaand van de eerder gegeven strafworp.

8. Scheidsrechter H. heeft in zijn aanvullende verklaring aangegeven dat hij vanuit zijn positie geen aanvullende zware fout heeft geconstateerd na het geven van de strafworp, hoewel hij bleef kijken naar beide spelers. Hij geeft aan dat scheidsrechter G. hem na afloop vertelde dat hij een aanvullende zware overtreding had geconstateerd waarbij beklaagde zijn tegenstander ondergeduwd had en daarbij hoofd/nek van speler wit 5 had vastgegrepen. Scheidsrechter H. verklaart dat hij deze aanvullende zware overtreding vanuit zijn positie niet heeft gezien. Hij heeft de beelden bekeken en kan daarop geen op zichzelf staande tweede zware overtreding terugzien.
9. Ter zitting heeft beklaagde zijn eerdere verklaring herhaald en benadrukt dat hij zijn tegenstander bij de schouders pakte en deze weer losliet toen de scheidsrechter floot voor een strafworp. Hij ontkent dat er sprake was van een tweede, zwaardere overtreding.
10. Ter zitting heeft de aanklager aangegeven dat er, gezien de aanvullende scheidsrechterverklaringen, twijfel is ontstaan over de situatie. De aanklager erkent dat de verklaringen van beide scheidsrechters niet volledig overeenstemmen en dat scheidsrechter H. de vermeende tweede overtreding niet heeft waargenomen.

## Beoordeling

11. Ten aanzien van de door beklaagde overgelegde videobeelden verwijst de Commissie van Beroep naar haar vaste jurisprudentie (BER 21-005). Het gebruik van audiovisueel materiaal voor het bewijs is te allen tijde ter beoordeling van de Commissie van Beroep en kan beginsel slechts een rol spelen bij de beoordeling van een geschil indien het materiaal betreft dat in het kader van de vrije nieuwsgaring is geregistreerd. In de visie van de Commissie van Beroep is er sprake van vrije nieuwsgaring indien deze geschiedt in het kader van onafhankelijke en professionele journalistiek en er sprake is van beeldmateriaal dat voor een breed publiek toegankelijk is. Daar is in dit geval geen sprake van. De Commissie van Beroep ziet daarom geen aanleiding om de videobeelden als bewijsmiddel te betrekken bij de beoordeling van deze zaak.
12. De Commissie van Beroep neemt in overweging dat in het tuchtformulier wordt gesproken over een aanvullende overtreding "na het geven van de strafworp". De verklaringen van de twee scheidsrechters wijken echter op essentiële punten van elkaar af met betrekking tot deze overtreding. Scheidsrechter G. stelt dat er sprake was van een aanvullende, op zichzelf staande zware overtreding na de strafworp, waarbij beklaagde zijn tegenstander onbesuisd en wild onder zou hebben geduwd via hoofd en nek. Scheidsrechter H. daarentegen verklaart dat hij vanuit zijn positie geen aanvullende zware fout heeft geconstateerd en dat hij deze ook niet op de beelden kan terugzien. De aanklager heeft ter zitting erkend dat er, gezien de aanvullende scheidsrechterverklaringen, twijfel is ontstaan over de situatie.
13. Gelet op de tegenstrijdige verklaringen van de scheidsrechters, de ontkenning van beklaagde dat sprake was van 2 afzonderlijke bewegingen en de door de aanklager ter zitting erkende twijfel over de situatie, is de Commissie van Beroep van oordeel dat onvoldoende is komen vast te staan dat beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan een op zichzelf staande, aanvullende zware overtreding na de strafworp.

## De Commissie van Beroep beslist derhalve als volgt:

- a) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 23 januari 2026.
- b) De Commissie van Beroep spreekt beklaagde vrij van het tenlastegelegde.

Nieuwegein, 24 februari 2026

mr. J. Anema, voorzitter,  
mr. F.L van der Ham, fungerend secretaris,  
mr. T. Koenders, lid.